

Η οφειλόμενη στην προβαλλόμενη διάλυση του ΡΚΚ ένσταση του καθού ως προς την ικανότητα του ΡΚΚ προς άσκηση προσφυγής είναι αντίθετη προς το άρθρο 114, παράγραφος 1 (πρώην άρθρο 91), του Κανονισμού Διαδικασίας, καθόσον αφορά την ουσία της προσφυγής. Εν ολίγοις, η ένσταση δεν έπρεπε να εξεταστεί ή να ληφθεί υπόψη κατά το στάδιο του παραδεκτού.

Ομοίως, η διαπίστωση του Πρωτοδικείου ως προς την ικανότητα προς άσκηση προσφυγής, που απορρέει από μια προσωρινή ερμηνεία του επιχειρήματος του πρώτου αναιρεσείοντος σχετικά με τη διάλυση, αποτελούσε μια παράτυπη *de facto* διαπίστωση ως προς ένα ζήτημα ουσίας, η οποία δεν έπρεπε να πραγματοποιηθεί σε αυτό το στάδιο της διαδικασίας. Η ως άνω διαπίστωση αντιφάσκει προς τη διευκρίνιση του Πρωτοδικείου ότι το «υποστατό του ΡΚΚ» αποτελούσε ζήτημα ουσίας, το οποίο δεν έπρεπε να εξεταστεί κατά το στάδιο του παραδεκτού.

Εν πάση περιπτώσει, η εκ μέρους του Πρωτοδικείου ερμηνεία του επιχειρήματος του πρώτου αναιρεσείοντος σχετικά με τη διάλυση είναι εντελώς αδικαιολόγητη. Προσεκτική ανάγνωση της δηλώσεως του κ. Ocalan δεν επιβεβαιώνει ότι το ΡΚΚ είχε διαλυθεί για όλους τους σκοπούς, συμπεριλαμβανομένου του σκοπού της αμφισβήτησεως της απαγορεύσεως.

Έστω και αν το Πρωτοδικείο ορθώς εκτίμησε ότι το επιχείρημα του πρώτου αναιρεσείοντος στηρίζεται αδιαμφισβήτητα σε έναν ανεπιφύλακτο ισχυρισμό περί διαλύσεως, πρέπει να υποστηριχθεί ότι το ζήτημα των εναπομενόντων δικαιωμάτων, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος αποτελεσματικής προσφυγής για την αμφισβήτηση της απαγορεύσεως, εξακολουθούσε να υφίσταται ως ζήτημα ουσίας, το οποίο θα έπρεπε να εξεταστεί σε μεταγενέστερο στάδιο.

Επίσης, πρέπει να υποστηριχθεί ότι τα κριτήρια του Πρωτοδικείου σχετικά με το παραδεκτό, συμπεριλαμβανομένης της «ικανότητας προς άσκηση προσφυγής» και του κριτηρίου που αφορά το αν το οικείο πρόσωπο «επηρεάζεται άμεσα και ατομικά», είναι υπερμέτρως περιοριστικά σε υποθέσεις που αφορούν τη λειτουργία των θεμελιωδών ελευθεριών. Ειδικότερα, τα στενά και περιοριστικά κριτήρια που εφαρμόζει το Πρωτοδικείο παραβαίνουν τα άρθρα 6, 13 και 34 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και τη σχετική νομολογία που αφορά το *locus standi*.

Περαιτέρω, ανεξαρτήτως του εφαρμοστέου κριτηρίου, είναι καταπιεστικό, δυσανάλογο και αντίθετο προς τους κανόνες του φυσικού δικαίου το να εμποδίζει παντελώς ένα δικαστήριο την ευδοκίμηση του ισχυρισμού του προσφεύγοντος σχετικά με την προσβολή θεμελιωδών δικαιωμάτων βάσει, αποκλειστικώς, μιας προσωρινής ερμηνείας του επιχειρήματος του προσφεύγοντος.

Το δεύτερο αναιρεσείον προβάλλει ότι:

Το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη κατά την εφαρμογή των κριτηρίων του παραδεκτού και ως εκ του ότι στηρίχθηκε στην αντίληψη ότι το ΡΚΚ δεν υφίσταται πλέον, ξεετάζοντας, κατ' αυτόν τον τρόπο, ένα ουσιαστικό ζήτημα προκειμένου να ανατρέψει τον ισχυρισμό σχετικά με το παραδεκτό.

(¹) ΕΕ C143, 11.06.05, σ. 34.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το rechtbank Rotterdam με απόφαση της 8ης Ιουνίου 2005 στην υπόθεση Omni Metal Service

(Υπόθεση C-259/05)

(2005/C 243/05)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Με απόφαση της 8ης Ιουνίου 2005, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 20 Ιουνίου 2005, το rechtbank Rotterdam στο πλαίσιο της υποθέσεως Omni Metal Service που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- 1) Μπορούν απορρίμματα καλωδίων όπως τα ένδικα (εν μέρει διαμέτρου 15 cm) να θεωρηθούν ως «ηλεκτρονικά θραύσματα π.χ. σύρμα κ.λπ.» όπως αναφέρεται στον κωδικό GC 020 του πράσινου καταλόγου (¹);
- 2) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως από το Δικαστήριο στο ερώτημα 1, μπορεί ή πρέπει ένας συνδυασμός πράσινων ουσιών του καταλόγου, ο οποίος συνδυασμός καθεαυτόν δεν αναφέρεται σ' αυτόν τον κατάλογο, να θεωρηθεί ως πράσινη ουσία του καταλόγου και μπορεί να πραγματοποιηθεί η μεταφορά προς αξιοποίηση αυτού του συνδυασμού ουσιών άνευ εφαρμογής της διαδικασίας κοινοποιήσεως;
- 3) Είναι συναφώς αναγκαίο τα απορρίμματα αυτά να διατίθενται ή να μεταφέρονται χωριστά;

(¹) Κανονισμός 259/93 του Συμβουλίου, της 1ης Φεβρουαρίου 1993, σχετικά με την παρακολούθηση και τον έλεγχο των μεταφορών αποβλήτων στο εσωτερικό της Κοινότητας καθώς και κατά την είσοδο και έξοδο τους (ΕΕ L 30, σ. 1).